

Molnár Krisztina Rita

Szűkös tárgyai

Képzeld,
a Széna tér fűvén, a jegypénztár mögötti
friss gyepen, egy vénhedt – de még elég jó – duplamatracon
aludt a fák alatt.
Félkopasz fejére rátűzött a nap,
de ő továbbaludt, a zaj, sziréna hangja
sem zavarta meg,
mint ahogy nekem se volt bajom vele,
mintha már nem is lehetne semmi meglepő.
Az is, tudod, olyan se rossz, se jó,
hogy áprilisban, még tavasszal jártam erre épp,
és láttam is a gonddal ültetett palántasort,
a négy-öt kékruhás fiút,
ahogy serényen dolgozott.
Vidámnak tűntek, és
el is fogott a percnyi vágy, de jó
lehetne élni így,
körbejárni szorgosan
a város kertjeit, locsolni, metszeni,
este jót aludni, mint a tej,
nem várni holnapot,
hisz tudni biztosan,
hogy így jön el.
Na, visszatérve, furcsa volt,
hogy meg se hökkenek,
a mályva és lila virágfejek
alatt fehér a föld,
annyi csikk van eldobálva ott,
a szürke kőperemre téve meg
a két doboz joghurt,
ja, és egy fél tekercs vécépapír.
A rend különböző
földi másai
virágsorok,
a földönálmodó a matracon,
szűkös tárgyai az ég alatt,
hogyan lehetne, hogy lehet
a rendre rossz szavunk,
a bámulásra voksolok,
csodálni úgy lehet,
ahogy a kisgyerek penészvirágot
megcsodál romos falon.